

Αστείρευτη είναι η δημιουργικότητα και η φαντασία των μαθητών της
Α Γυμνασίου του Σχολείου μας!!

Με κάθε ευκαιρία γράφουν, μας εκπλήσσουν και μας κάνουν υπερήφανους!!

Σας παραθέτουμε μερικά δείγματα..

ΕΝΑ ΤΟΥΒΛΟ ΠΟΥ ΜΙΛΑ....

Κάποια μέρα ένας βοσκός έβοσκε τα πρόβατά του όπως συνήθιζε καθημερινά. Προχωρούσε, ανέπνεε τον καθαρό αέρα, απολάμβανε τη φύση και η καρδιά του πλημμύριζε από ευτυχία και γαλήνη. Ξαφνικά αντικρίζει ένα τούβλο. Ένα υλικό περίεργο να βρεθεί σε ένα τέτοιο τοπίο. Ο βοσκός το σηκώνει από το έδαφος γεμάτος απορία και αντιλαμβάνεται έκπληκτος πως αφηγείται μια ιστορία. Μια ιστορία που ακούγεται τραγική στον βοσκό και η καρδιά του σφίγγεται στο άκουσμά της.

Το τούβλο διηγείται για μια πόλη, γεμάτη ψηλά, άχαρα και γκρίζα κτήρια. Μια πόλη πνιγμένη στα καυσαέρια και βυθισμένη στο μαύρο. Αυτό το περιβάλλον είναι αποπνικτικό και βασανιστικό για τους ανθρώπους. Αδυνατούν να νιώσουν τη χαρά, στην πόλη αυτή οι άνθρωποι δεν προσμένουν κάτι καλύτερο, οι ελπίδες τους έχουν χαθεί μαζί με το φως του ήλιου. Όλοι ζουν μια απελπιστική, άχαρη και βαρετή ζωή, χωρίς χρώμα συναισθήματα και στόχους για το μέλλον.

Ο βοσκός συγκλονισμένος και νιώθοντας έναν βαθύ πόνο στην ψυχή του σπάει αυτομάτως το τούβλο. Σκέφτεται πως το τούβλο θα συμμετείχε στη δημιουργία αυτού του εφιάλτη που περιέγραφε και αισθάνεται ανακούφιση που το κατέστρεψε. Στη θέση του αποφασίζει να φυτέψει ένα δέντρο, ώστε κάθε μέρα που περνάει από εκείνο το σημείο να του έρχεται η ανάμνηση αυτής της τραγικής εικόνας.

Από τότε και για όσα χρόνια έζησε φύτευε όλο και περισσότερα δέντρα σε όποιο μέρος και αν τον έβγαζε η ζωή με σκοπό οι επόμενες γενιές να έχουν την ευκαιρία να βλέπουν το φως του ήλιου, να ζουν τη ζωή τους με χρώμα, μόνο θετικά συναισθήματα και προσδοκίες για ένα ακόμα καλύτερο αύριο .

Ευαγγελία Γεωργούση Α' ₁

Ο BANKΑΣ ΜΕΤΑ....

Πολυαγαπημένε μου παππού Κωσταντή Μακάριτς .

Σου γράφω γράμμα. Μετά από δέκα χρόνια. Μέσα σε ένα τρένο που ταξιδεύει προς έναν άγνωστο τόπο έχοντας ως μοναδικό εφόδιο τις εμπειρίες και τις αναμνήσεις μου. Ένα τρένο που θα με μεταφέρει σε ένα καλύτερο μέλλον, σε μια καλύτερη ζωή. Ένα τρένο που θα μου ανοίξει διάπλατα τις πύλες της ελευθερίας. Ο ουρανός είναι γαλάζιος, ο ήλιος λάμπει και όλη η πλάση είναι σαν να χαίρεται μαζί μου. Ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα με κατακλύζει και είναι όμορφο, πολύ όμορφο! Νομίζω είναι αισιοδοξία ή προσδοκία ανακατεμένη με ευτυχία που έχω να νιώσω από τότε που ήμουν στο χωριό . Τα τελευταία πέρασαν αργά, βασανιστικά, σκοτεινά, τραυματικά, τρομακτικά. Παππού μου, πολλές φορές κόντεψα να βάλω τέλος στη ζωή μου, αλλά η ελπίδα και η ύπαρξή σου μου έδιναν κουράγιο να συνεχίσω να παλεύω σε αυτόν τον άσχημο και άδικο κόσμο. Σ' ευχαριστώ. Σ' ευχαριστώ που σε γνώρισα, σ' ευχαριστώ που υπήρξες δίπλα μου με την ανάμνησή σου, σ' ευχαριστώ που με βοήθησες να κρατηθώ γερά στη ζωή. Όλα τα βάσανά, τα μαρτύρια, η πίεση, η δυστυχία, οι προσβολές που αντιμετώπισα με έκαναν καλύτερο άνθρωπο. Με έχουν διδάξει αμέτρητα πράγματα και θεωρώ πως χάρη σ' αυτά θα ζήσω μια καλύτερη ζωή. Κάθε χαστούκι, κάθε κλοτσιά ,κάθε προσβολή, κάθε δάκρυ που κύλησε στο μάγουλό μου, κάθε λυγμός που ξέφυγε από το στόμα μου, κάθε φορά που έπεσα και ξανασηκώθηκα με έχει κάνει δυνατότερο. Οδεύω λοιπόν προς το απέραντο μέλλον που ανοίγεται μπροστά μου, ξεχνώντας το παρελθόν και κρατώντας ό,τι μου προσέφερε. Βλέπω το ουράνιο τόξο που βγαίνει πάντα μετά τη βροχή πεντακάθαρα στον ουρανό. Σε ευχαριστώ για όλα και θα σε αγαπώ για πάντα. Με αγάπη ο εγγονός σου, Ίβαν Ζούκοφ, αγαπημένε μου παππού δε χρειάζεται να έρθεις μόνο να μη με ξεχάσεις ποτέ... Για τον παππού. Στο χωριό .Κωσταντή Μακάριτς.

Ευαγγελία Γεωργούση Α'1

Ο BANKΑΣ ΜΕΤΑ.....

Πολυαγαπημένε μου παππού Κωσταντή Μακάριτς . Σου γράφω γράμμα. Μετά από δέκα χρόνια. Μέσα σε ένα τρένο που ταξιδεύει προς έναν άγνωστο τόπο έχοντας ως μοναδικό εφόδιο τις εμπειρίες και τις αναμνήσεις μου. Ένα τρένο

που θα με μεταφέρει σε ένα καλύτερο μέλλον , σε μια καλύτερη ζωή. Ένα τρένο που θα μου ανοίξει διάπλατα τις πύλες της ελευθερίας.

Ο ουρανός είναι γαλάζιος, ο ήλιος λάμπει και όλη η πλάση είναι σαν να χαίρεται μαζί μου. Ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα με κατακλύζει και είναι όμορφο , πολύ όμορφο! Νομίζω είναι αισιοδοξία ή προσδοκία ανακατεμένη με ευτυχία που έχω να νιώσω από τότε που ήμουν στο χωριό . Τα τελευταία πέρασαν αργά, βασανιστικά, σκοτεινά, τραυματικά, τρομακτικά.

Παππού μου, πολλές φορές κόντεψα να βάλω τέλος στη ζωή μου, αλλά η ελπίδα και η ύπαρξή σου μου έδιναν κουράγιο να συνεχίσω να παλεύω σε αυτόν τον άσχημο και άδικο κόσμο.

Σ' ευχαριστώ. Σ' ευχαριστώ που σε γνώρισα, σ' ευχαριστώ που υπήρξες δίπλα μου με την ανάμνησή σου, σ' ευχαριστώ που με βοήθησες να κρατηθώ γερά στη ζωή. Όλα τα βάσανά, τα μαρτύρια, η πίεση, η δυστυχία, οι προσβολές που αντιμετώπισα με έκαναν καλύτερο άνθρωπο. Με έχουν διδάξει αμέτρητα πράγματα και θεωρώ πως χάρη σ' αυτά θα ζήσω μια καλύτερη ζωή. Κάθε χαστούκι, κάθε κλοτσιά, κάθε προσβολή, κάθε δάκρυ που κύλησε στο μάγουλό μου ,κάθε λυγμός που ξέφυγε από το στόμα μου, κάθε φορά που έπεσα και ξανασηκώθηκα με έχει κάνει δυνατότερο.

Οδεύω λοιπόν προς το απέραντο μέλλον που ανοίγεται μπροστά μου, ξεχνώντας το παρελθόν και κρατώντας ό,τι μου προσέφερε. Βλέπω το ουράνιο τόξο που βγαίνει πάντα μετά τη βροχή πεντακάθαρα στον ουρανό. Σε ευχαριστώ για όλα και θα σε αγαπώ για πάντα.

Με αγάπη ο εγγονός σου, Ίβαν Ζούκοφ,

Υ.Γ. Αγαπημένε μου παππού δε χρειάζεται να έρθεις. Μόνο να μη με ξεχάσεις ποτέ...

Για τον παππού. Στο χωριό .Κωσταντή Μακάριτς.

Ευαγγελία Γεωργούση Α'1

Ο Βάνκας μετά...

Σήμερα μέρα χαράς για τον Βάνκα, γίνεται δεκαοχτώ ετών. Αυτή τη μέρα την περίμενε τόσο καιρό, για να μπορέσει επιτέλους να ελευθερωθεί απ' αυτό το μαρτύριο που ζει. Χαρούμενος ξύπνησε κι άρχισε να φωνάζει «ελεύθερος! Ελεύθερος!» όλοι τον πέρασαν για τρελό, όμως εκείνος συνέχισε να το φωνάζει όλο και πιο δυνατά. Ώσπου φτάνει στη δουλειά. Ο Βάνκας, με ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά, τους λέει πως σήμερα είναι η τελευταία μέρα που μένει στο τσαγκαράδικο και ότι από αύριο ξεκινά το ταξίδι της επιστροφής. Όλοι έβαλαν τα γέλια, γιατί νόμιζαν πως κάνει πλάκα. Τότε ο μεγάλος Βάνκας παίρνει το ώριμο ύφος του και τους το ξανά λέει. Εκείνη τη στιγμή το αφεντικό συνειδητοποίησε πως θα έχανε το παιδί που του έκανε ότι κι αν ζητούσε. Οπότε του λέει να το ξανά σκεφτεί, άλλα εκείνος αμετανόητος. Το αφεντικό του είπε να τα καθαρίσει όλα όσο καλύτερα γίνεται, διότι θα έπαιρνε λίγο καιρό η αναζήτηση νέου υπαλλήλου. Ο Βάνκας τον κοίταξε, του χαμογέλασε και έπιασε αμέσως δουλεία. Πίστευε πως θα ήταν η τελευταία φορά που το κάνει αυτό. Μόλις τελειώνει ο Βάνκας αργά το βράδυ στέλνει ένα γράμμα στον παππού του να του πει πως έρχεται. Το ίδιο βράδυ ο μεγάλος πλέον Βάνκας ετοιμάζει τα πράγματά του. Τίποτα δεν μπορούσε να του χαλάσει την ευτυχία που ένιωθε μετά από τόσο καιρό. Τη στιγμή που έβαλε το τελευταίο πράγμα στη βαλίτσα είπε «ήρθε η ώρα της ευτυχίας» και με το χαμόγελο μέχρι τον ουρανό, προσευχήθηκε για να τον ακούσει η μαμά του.

-Μαμά μου, καλή κι αγαπημένη εγώ είμαι ο γιος σου ο Βάνκας, δέκα χρόνια μετά. Σήμερα μαμά μου είναι η πρώτη μέρα που αντί να κλαίω χαμογελάω. Σε παρακαλώ βοήθησέ με!. Είπε και έπεσε για ύπνο. Το επόμενο πρωί ξυπνά με ένα κόμπο στο στομάχι, γιατί το βράδυ είδε τον παππού του με την μαμά του μαζί, να τον χαιρετάνε. Έτοιμος, με τη βαλίτσα στο χέρι και τα καινούρια του παπούτσια να ζεσταίνουν τα ποδαράκια του ξεκινά. Πάει από το τσαγκαράδικο για να χαιρετήσει το αφεντικό του και βλέπει ένα γράμμα που λέει με κεφαλαία γράμματα «ΓΙΑ ΤΟΝ BANKA». Το ανοίγει και βλέπει το χαρτί θανάτου του παππού του. Ο Βάνκας χάνει τη γη κάτω από τα πόδια του. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιεί ότι όλα τελείωσαν!

(ΒΟΡΒΟΛΑΚΟΥ ΙΩΑΝΝΑ Α1)

“ Ο Βάνκας” [η συνέχεια του τέλους]

Ο Βάνκας δύο ημέρες αφότου έστειλε το γράμμα άρχισε να ονειρεύεται τον παππού του να έρχεται στο μαγαζί και να τον αναζητεί. Εκείνος να τρέχει προς αυτόν και να τον παίρνει μια μεγάλη σφιχτή αγκαλιά. Με αυτή τη σκέψη κοιμίζε κάθε βράδυ το μωράκι του Αλιάχιν. Όμως οι μέρες πέρασαν και φτάνει ένας μήνας αφότου ο Βάνκας έστειλε το γράμμα και φοβόταν στην σκέψη ότι το γράμμα μπορεί να είχε χαθεί ή να το πήρε ο αέρας. Αλλά ηρεμούσε τον εαυτό του λέγοντας του:

-Μάλλον θα έχει δουλεία για αυτό δεν θα έρχεται.....

Όμως πέρασε ένας ολόκληρος χρόνος και πουθενά ίχνος του παππού. Ο Βάνκας πια έχει πέσει σε βαθιά κατάθλιψη σταμάτησε να αναρωτιέται αν θα έρθει κάποιος για να τον σώσει από την μίζερη αυτή ζωή του. Έχει ένα ανέκφραστο πρόσωπο. Τα μαλλιά του από σγουρά έγιναν ίσια...λυτά. Το σώμα του πιο λιγνό από πριν. Είχε χάσει κάθε ελπίδα να ξαναδεί τον πολυαγαπημένο του παππού. Μέχρι και τα αφεντικά του είχαν αρχίσει να ανησυχούν για αυτόν. Έτσι ο Βάνκας πλέον ως ένα δεκάχρονο ορφανό αγοράκι αποφασίζει να το σκάσει από το μαγαζί του Αλιάχιν. Παίρνει την βαλίτσα του με μια αλλαξιά ρούχα... όμως κάτι τον κρατάει πίσω κοκαλώνει και γυρνάει να δει τον μικρό. Ένα δάκρυ τρέχει από το μάτι του τρέχει του δίνει ένα φιλί στον μέτωπο και φεύγει. Ήσυχια κατεβαίνει την ξύλινη σκάλα που οδηγούσε προς το τσαγκαράδικο. Ήταν δώδεκα το βράδυ όταν ο Βάνκας το έσκασε πια από την “φυλακή” του. Όλη την νύχτα περπατούσε ανήσυχια στην μεγάλη πόλη. Όταν πια ξημέρωσε άρχισε να βρέχει ακατάπαυστα. Ο Βάνκας βάζει τα κλάματα μη ξέροντας τι να κάνει. Τότε βλέπει ένα γραμματοκιβώτιο τρέχει μέσα στην βροχή και αρχίζει να το κλοτσάει με όλη του την δύναμη. Φωνάζει όσο πιο δυνατά μπορεί:

-Εσύ φταις αν είχες κάνει σωστά την δουλεία σου τώρα εγώ θα ήμουν στην αγκαλιά του παππού μου!!!!!!

Εκείνη την στιγμή τον βλέπει ένας αστυνομικός τρέχει προς στον Βάνκα έτοιμος να τον πιάσει. Όμως ο Βάνκας ακόμη και τόσο κουρασμένος και λιγνός καταφέρνει να ξεφύγει από τον αστυνομικό στα στενά της μεγαλούπολης. Βάζει τα κλάματα και λέει:

-Εγώ το μόνο που ήθελα ήταν να ζήσω μια ζωή με τον παππού μου!

Το κρύο ήταν αφόρητο . Ο Βάνκας αφήνεται , παγώνει , ξεψυχά. Ένα λαμπερό φως φωτίζει τον ουρανό του. Η ψυχή του ταξιδεύει προς της αγαπημένης του μητέρας....

ΜΑΡΙΛΙΝΑ ΒΑΤΙΣΤΑ Α1,2022

ΤΑ ΛΟΥΣΤΡΙΝΕΝΙΑ ΓΟΒΑΚΙΑ [ΣΥΝΕΧΕΙΑ]

....Σκιά η αδελφή του που σήκωνε το τραπέζι. Καθώς εκείνος ήταν χαμένος , οι σκέψεις στροβίλιζαν στο κεφάλι του. Θα τον άφηνε η μητέρα του να της δώσει τα πολύτιμα αυτά γοβάκια; Θα είχε αντίκτυπο αυτό στην δουλειά της μάνας του αυτό; Προσπαθούσε να βρει τις κατάλληλες λέξεις για να περιγράψει στην μητέρα του αυτό που ένιωθε. Ύστερα από το βραδινό πήγε να πει καληνύχτα στα υπόλοιπα αδέρφια του. Μετά από λίγο όταν βγαίνει αποφασίζει να της πει τα πάντα.

-Μάνα όταν μπορέσεις έλα στο δωμάτιο μου έχω να σου πω κάτι σημαντικό. Είπε με όλο του το θάρρος. Η μητέρα του αποκρίθηκε καταφατικά συνέχισε να πλένει τα πιάτα και μετά από λίγο μπήκε στο δωμάτιο του γιου της.

-Τι ήθελες αγόρι μου; ρώτησε η μητέρα τον γιό της ξεσκονίζοντας την ποδιά της με τα σκισμένα χέρια της από την πολύ δουλειά

-Μαμά ξέρω ότι πιθανόν θα διαφωνήσεις με αυτά που θα σου πω αλλά θέλω να ξέρεις τη σκοπεύω να κάνω. Το αγοράκι της λέει τα πάντα και της δείχνει τα λουστρινένια και υπέρλαμπρα γοβάκια.

Η μητέρα του μένει έκπληκτη. Αλλά διαφωνεί αμέσως μαζί του.

-Είναι όντως πανέμορφα αλλά αν το αφεντικό σου μάθει ότι χρησιμοποίησες τα εργαλεία του και πως τον εξαπάτησες ίσως χάσεις ακόμη και την δουλειά σου.

-Μαμά εξοικονομώ χρήματα εδώ και μεγάλο διάστημα και είχα την οικονομική άνεση να αγοράσω τα απαραίτητα για την κατασκευή τους. Επιπλέον ...

-Για αυτό εμείς δεν έχουμε αρκετά χρήματα στο τέλος του μήνα; Ξέρεις ότι η κοινωνική μας κατάσταση δεν είναι υψηλή γιατί τα ρισκάρεις όλα. Η μητέρα παίρνει τα παπούτσια και βγαίνει γρήγορα από το δωμάτιο.

Ο μικρός τσαγκάρης αρχίζει να κλαίει όλη την νύχτα μέχρι που...

-Ποιο είναι το πρόβλημα σου γιατί κλαις μας έχεις πάρει τα αυτιά όλο το βράδυ επιτέλους δηλαδή... ο πατέρας του ήταν σκληρός μαζί του και θα συνέχιζε να του φώναζε αν η μητέρα του δεν έμπαινε στην μέση.

Εξαγριωμένη άρχισε να φωνάζει στον πατέρα του. Μετά από λίγο όταν τα πράγματα ηρέμησαν η μητέρα του απολογήθηκε και του έδωσε πίσω τα πολυπόθητα τακούνια. Τον επιβεβαίωσε πως θα έκανε μια προσπάθεια να της τα δώσει και μετά επιστρέφει στο δωμάτιο της. Όμως κάτι δεν πήγαινε καλά με τα γοβάκια τα παρατηρούσε για ώρα σαν κάτι πάνω τους να μην ήταν το ίδιο σαν η λάμψη τους να είχε χαθεί. Με αυτήν την σκέψη στο μυαλό ο μικρός τσαγκάρης αποκοιμήθηκε εκείνο το βράδυ.

Την επόμενη ημέρα ξυπνά με ταραχή και μια φιγούρα πάνω από το κεφάλι του να του φωνάζει “Σήκω , Σήκω η μαμά έχει πέσει στο πάτωμα και δεν ξυπνά” ήταν ο μικρότερος του αδελφός. Εκείνος πετάγεται από το κρεβάτι , τρέχει στην κουζίνα και βρίσκει την μητέρα του στο πάτωμα. Ξυπνά γρήγορα τον πατέρα του και πριν το καταλάβει κανείς οι γονείς αυτής της πολυμελούς οικογένειας έφυγαν με το ασθενοφόρο για το κοντινότερο ιατρείο του χωριού. Όλη την ημέρα επικρατούσε ησυχία εκτός από το αδιάκοπο κλάμα του μωρού. Ήταν σαν ένα πέπλο ηρεμίας αλλά και φόβου να κάλυψε απαλά την οικογένεια. Εκείνο το βράδυ υπήρχε ησυχία στο τραπέζι όταν ξαφνικά ανοίγει η πόρτα και ήταν ο πατέρας τους ίσα που μπορούσε να σταθεί όρθιος τα μάτια του ήταν κατακόκκινα από το κλάμα τον βοήθησε να καθίσει και είπε

-Η μητέρα σας είναι νεκρή έπαθε καρδιακή προσβολή.

Όλοι έμειναν σοκαρισμένοι από τα λόγια που μόλις βγήκαν από το στόμα του πατέρα τους. Η μητέρα τους νεκρή; Αποκλείεται κάποια πλάκα πρέπει να τους κάνει ήταν αδύνατο να το πιστέψει... και όμως. Αυτό όμως που τον βασάνιζε περισσότερο ήταν που δεν πρόλαβε να της πει σ’ αγαπώ. Για μια ολόκληρη εβδομάδα μετά από αυτό το συμβάν δεν μιλούσαν μεταξύ τους δεν κοιτούσαν ο ένας τον άλλο στα μάτια. Μέχρι που μια μέρα φωτός έδιωξε το σκοτάδι μιας ζωής. Όταν έρχεται ο πατέρας τους και τους λέει

-Πήρα προαγωγή στην δουλειά μου είμαι το αφεντικό του αγροκτήματος. Αγόρι μου δεν θα χρειαστεί να δουλέψεις άλλο.

Από εκείνη την ημέρα η ζωή του ήρωα έχει γίνει ακόμη καλύτερη...

Σήμερα είναι 35 ετών είναι διευθυντής στο σχολείο του χωριού. Είναι παντρεμένος με την κόρη του αφεντικού του από το τσαγκαράδικο. Δεν ήξερε τίποτα για αυτήν το αφεντικό του την κρατούσε “κρυφή” από αυτόν. Έχουν μαζί 5 αξιαγάπητα παιδιά και φροντίζει να μην περάσουν το βάσανο της ζωής όπως εκείνος. Έχει κρατήσει τα γοβάκια ως ενθύμιο θυμίζοντας του τον πόνο και τα βάσανα μιας παιδικής ηλικίας που ποτέ δεν είχε εξαιτίας της κοινωνικής

του κατάταξης. Αλλά δεν θυμώνει με την οικογένεια του ίσα-ίσα αυτό ήταν η αφορμή για να ξεκινήσει σχολικά προγράμματα που βοηθούν άπορες οικογένειες. Πραγματικά τέτοιου είδους άνθρωποι είναι προς εξαφάνιση.

ΜΑΡΙΛΙΝΑ ΒΑΤΙΣΤΑ Α1,2022

Τα κόκκινα λουστρίνια Δίνω το δικό μου τέλος στο διήγημα...

Σκιά η αδελφή του που σήκωνε το τραπέζι. Ο έρωτας τον είχε τυφλώσει. Εκείνη τη στιγμή, όμως, σκαρφίστηκε κάτι. Είχε βρει το τι θα δώσει στην κόρη του δασκάλου, αλλά όχι το πώς. Για αυτό τον λόγο φώναξε την αδελφή του να τον συμβουλευσει. Πίστευε πως σαν γυναίκα θα μπορούσε να τον βοηθήσει να βρει κάτι που αρέσει στις γυναίκες. Μετά από λίγα λεπτά, κατέστρωσαν το σχέδιο. Ο νεαρός θα φορούσε τα καλά του το επόμενο πρωί και θα έβαζε τα γοβάκια σε ένα κουτί που θα είχε γράψει "Με αγάπη για εσένα". Δεν μπορεί, θα τον ερωτευόταν με αυτό. Ρώτησε και την μητέρα του αν συμφωνεί, καθώς αυτό, ίσως, επηρέαζε τη δουλεία της και του έδωσε το άσπρο φως. Βρισκόταν όλο και πιο κοντά στο όνειρό του, την κόρη του δασκάλου.

Την επόμενη μέρα, ο μικρός βιοπαλαιστής ξύπνησε με ένα σφίξιμο στο στομάχι. Ήταν αγχωμένος για το τι θα γινόταν. Φόρεσε τα καλά του και μαζί με τη μητέρα του περπάτησαν για το σπίτι του δασκάλου. Τους υποδέχτηκαν στην είσοδο και αμέσως τα μάτια του νεαρού καρφώθηκαν στην κόρη του δασκάλου. Τι όμορφη που ήταν! Τι ωραία τα μαλλιά της! Κάποια στιγμή, μάλιστα, διασταυρώθηκαν τα βλέμματά τους και εκείνος κοκκίνισε από ντροπή. Τότε, την έπιασε διακριτικά από το χέρι και την πήγαν σε ένα σημείο, όπου θα μπορούσαν να ήταν μόνοι. Χωρίς καθυστέρηση, της έδωσε τα παπούτσια και της εξέφρασε τα αισθήματά του για εκείνη. Η κοπέλα, εντελώς απροσδόκητα για τον ήρωα, τον αγκάλιασε. Φαίνεται ο νεαρός τα είχε καταφέρει. Έμενε, όμως κάτι. Έπρεπε να ζητήσει την άδεια του πατέρα της. Ο δάσκαλος εξεπλάγη από το αίτημα της κόρης του. Σκέφτηκε για λίγο και τελικά απάντησε πως ενέκρινε τον ήρωα. Όλο το σπίτι πλημμύρισε χαμόγελα. Οι διαφορετικές κοινωνικές τάξεις και το διαφορετικό επίπεδο ζωής δεν στάθηκαν εμπόδιο για αυτούς τους δύο νέους. Κάπως έτσι, το όνειρο του ήρωα πραγματοποιήθηκε. Είχε κατακτήσει την κόρη του δασκάλου και ήταν πιο ευτυχισμένος από ποτέ.

Βασίλης Γεωργούσης Α1